

Громадська Думка

ПЕРЕДПЛАТА:

На місяць . — м. 50 ф.
„ 3 місяці 1 „ 50 ф.

(Ціна 1 прик. в таб. 5 ф.)

Часопись полонених Українців у Вецлярі.

ВІХОДИТЬ ЩО ТИЖНЯ В СУБОТУ.

Видає „Видавниче Товариство імени В. Грінченка“.

АДРЕСА:

Ukrainischer
Unterrichts-Ausschuss
Lagerzeitung
— in Wetzlar. —

Ч. 19. (158).

Субота, 30. березня 1918.

Рік IV.

До товаришів на робітничих командах.

Делегати Правительства Української Народньої Республіки—адютант Ради народніх міністрів сотник Сиротенко і значковий українського воєнного міністерства Вайло, не маючи змоги особисто одвідати команди, передають усім това-

ришам на робітничих командах сердечний привіт і просять товаришів знайти в собі сили перетерпіти вже той недовгий час до повороту в Рідний Край.

Сиротенко.

Вайло.

Зустріч і парада українського війська в Києві.

Цей опис прийняття киянським населенням українського війська, яке визволило столицю України від большевицького панування, беремо з Київської часописі «Робітничая Газета» з дня 8. березня. ц. р.

Ред.

Ще позавчора після обіду все громадянство м. Києва почало вилізати з рижних захистів і „підвалів“, щоб поглянути й привітати героїв-визволителів з большевицького ярма і надлюдського знущання, яке, не зважаючи на короткий час перебування цих „кровопускателів“, зробилось не під силу всій людності столиці Української Республіки.

Вже годин біля трьох дня біля Городської Думи почали лаштувати цеп і наводились інші порядки для зустрічі героїв. Люди валом валили на Хрещатик і зовсім майже запрудили Думську площу і всі вулиці, які до неї виходять.

В руках у багатьох можна було бачити живі квіти. В натовпах чули ся палкі радісні вигуки про наближення. ФундукПеська і Володимирська на розі неї уявляли з себе летючі мітінги, нагадуючи передвборчі дні, або дні злітків Українських.

Радістю й життям обхоплювало всіх, хто тільки появляв ся на вулицю і тільки де-хто зрідка іронічно пускав „а що, як замість Українців—та ця урочиста аустрійська“ Але годин у 6—7 ввчора почали появлять ся перші відділи героїв-визволителів і зі всіх улиць почало розткати ся урочисте „Слава“.

Ще дужче почала напливати людність і похапливо переливалася з одного місця на друге, щоби побачити Петлюру з його орлячими відділами...

Скрізь чуло ся: „Петлюра... їдуть“... Напруження росло, радість розпірала груди... Город зайняв ся електричним світлом...

Але війсьсько не прибувало, і людність з нетерплячкою почала розпливатись під напором грувинської охрани, яка теж з незадоволенням

вигукувала: „роходись, товарищі, роходись, нічаво не будеть“...

Сьогодні зранку сонце залило теплим весняним сльвом столицю. Здавало ся, все почало танцювати в його золотистих проміннях від величній радості... Улиці, прямо як ріки, пливають у рижні напрямки... радістю охопило все. Звідусіль несло ся, що „наші вже вступили“... магазини з квітками переповнені. Годин біля 2 українське військо рижного роду зброї лавами появилось на вулицях і направляло ся на Софіївську площу. Вигуки „Слава“, „Ще не вмерла Україна“, згуки військових оркестрів потопляли Київ, а людність морем розлила ся по Софіївській площі й по всіх улицах. Не зважаючи на далеку дорогу, козакі, маючи зтомлений вигляд, радісно дивили ся і навіть із великим захопленням співали і „Гайдамаків“, і „Дорошенка“, і „Завсвистали“, і інших народніх-козацьких пісень. В рядах козаків було багато місцевих робітників, членів Центральної Ради, яких зі слъозами радості зустрічали їхні приятелі, родичі, знайомі.

На Софіївській площі майже кожний козак був уже з квітками. Грало де-кілька оркестрів музики, дзвонили в дзвони і вигуки „Слава“, як грім, розливали ся по всьому місті.

Надзвичайною дисциплінованістю відзначали ся Дорошенківці, Петлюрівські гайдамаки, Костя Гордієнка й інші козакі. Кої, як намальовані, весело гарцюють, весело пробиваючи дорогу до прибуваючих нових частин війська. Врешті вся площа Софіївська і ближні вулиці з гарматами, кавалерією, піхотою з автомобілями прикуті були невиданим у Києві видовиськом. Високо в небі, неначе птиця, плавав аероплан і над усім морем Софіївської площі почав робити мертві петлі. Всі з аханням були прикуті до дивовижної птиці! Але організовані ряди героїв-визволителів на ледви розшичених проходах рушили парадом по Володимирській, одірвавши увагу від неба. Парад приймав військовий міністер Жуківський.

Людність з великим хвилюванням очима вшвалася у кожного козака, впізнаючи в ньому С. В. Петлюру. Шукали його й серед приймаючих парад, але й там не знаходили... Козакі струнками рядами по всім правилам військовим проходили парадом. Їх зустрічали оркестри музики, військовий міністер вітав з перемогою... проходили ряди за рядами й укривались не вгаваючим „Слава“... Нарешті поруч з іншими козаками зі зтомленим видом, увесь у сірому і в чорній шапці, наближав ся й Петлюра з його орлячими відділами.

Все заклокотало і заллюло ся радістю до ентузіазму... Живий Петлюра, „Слава!“—рекло від усюди... Військовий міністер запросив С. В. Петлюру до себе, де він був аж до кінця параду.

Останніми проходили кулеметчики й гарматчики. Розриваючи цеп і пробиваючи стіну громадянства, до Петлюри наближилася делегація з великими букетами живих квіток... Сонце, двілячися на це нелице свято радості, все тепліше і яркіше цілувало всіх своїм золотим світлом.

Врешті все замонкло, і людність з великою впертістю почала посуватись у той бік, де був військовий міністер і С. В. Петлюра. Звідти котили ся схвилювані звуки промови військового міністра товариша Жуківського. Він вказав на надзвичайної ваги момент в житті Української Народньої Республіки, на побіду української демократії і на самостійне даліше існування Україн-

ської Республіки, в котрій вся увага буде звернута на те, щоби дати спокій всьому змученому людові і щоб твердо закріпити великі здобутки трудового люду України в сучасній революції. Але для цього необхідна ваша допомога, громадяни, й рішуча піддержка народнього міністерства в його роботі. Отже ми віримо, ми певні, що ви вкупі з Народнім Міністерством стоятимете твердо за будівничу роботу в будівнанні одної Самостійної Української Народньої Республіки. Вигуками „робимо все!“, „згода!“, „слава!“... зустріло промову, а потім з словом виступив С. В. Петлюра. Все навкруги замерло, а він з надзвичайною щирістю і запалом вказував на ті величезні страждання всіх горожан нашої Республіки від грабницько-большевицьких банд... Був момент, коли наш нард на хвилину забув ту силу державну будівничу, яка була запорукою його творчості. Але се була тільки хвилинка, і тепер ми опять у столиці змученої й обробованої України і з новою вірою й міццю приступаємо до міцного будівництва нашої любові Української Народньої Самостійної держави і ми віримо у вашу допомогу і творчу силу. Грім радісних згуків був відповіддю промовцеві.

Море люду почало пливати даліше, а сонце ще ясніше всміхало ся до всіх святуючих вивалення. На всіх обличчях грало одно слава, вічна слава всім героям борцям визволителям з надлюдської неволі одній Незалежної Української Республіки.

М. Р.

Державний герб України.

Кожна держава прибірає собі відзнаку, або герб, яким значить всі державні інституції, прапори і папери. Так, російська держава прибрала собі герб двоголового орла з Візантії на місце давнього св. Юрія, німецька—чорного орла з одною головою, австрійська—двооголового орла з Риму, польська—білого орла, болгарська—лева, подібного до гербу нашої галицько-волинської держави Романовичів.

Перед новою державою Української Народньої Республіки стояло вибрати таку відзнаку для всіх українських земель, щоби зєдинити їх одним спільним знаменом, крім жовтоблакитної хоругви. Досі уживано на Україні два герби: на землях західної України, що творили колись головну основу галицько-волинської держави, уживано лева на синім полі, спертого на скелю, який є відзнакою міста Львова,—на землях східної України, передовсім Київщини, уживано архістратига Михайла, який був гербом міста Києва. Ні один з обох гербів не вдоволь би мешканців обох частин. Тому задумано утворити комбінацію, себто прийняти герб Архістратига Михайла, на якого щиті має бути галицький герб

лева. Та цей герб був дуже скомбінований і підлягав ріжним змінам, бо лице і постать людська мало надають ся для гербу. Така відзнака повинна бути схематична і проста, незмінна в рисунку, пригожа до стилізації.

Аж ось місяць тому Морська Рада чорноморської фльоти предложила Українській Народній Республіці прийняти для морських хоругв знак киянської держави, який є на монетах Володимира Великого, себто тридільний вершок княжої булави. Його прийнято як золоту відзнаку для фльоти на жовтоблакитній хоругві. А на засліданню дня 25. лютого Українська Центральна Рада ухвалила на внесення Ради Народніх міністрів, що державним гербом Республіки є цей знак киянської держави часів Володимира Великого (980—1015 р.).

Цей знак є вже на кредитових білетах по 100 карбованців, випущених минулого року. На жовтій стороні зроблений він на середній білою краскою, тільки рисовник дав непотрібно до його хрестик на середній палочці. Він стоїть вправді на деяких монетах Володимира, але він до анаку не належить, тільки розділює слова напише на

